

Recensie: Humans****1/2

Sloepenweg Antwerpen
woensdag 5 juli 2017

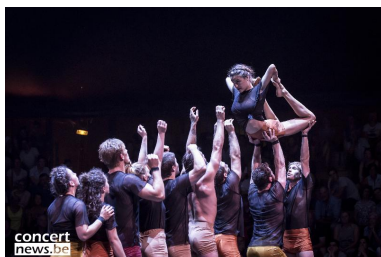

foto © Sigrid Spinnox

Recensie:

Een gedeeltelijke staande ovatie kreeg de allereerste voorstelling van 'Humans' op de Zomer van Antwerpen. Het Australische gezelschap Circa speelt aan de zomerbar maar liefst 12 uitverkochte voorstellingen. De acrobaten specialiseerden zich vooral in hand-op-hand acrobatie, en in mindere mate de trapeze en de aerial straps. Gekende circustechnieken dus die ze weliswaar in zo'n jasje weten te steken dat zelfs een doorwinterd circusfan nog verbaasd kan worden. 'Humans' duurt 65 minuten en dat is nét ietsjes te lang om die paar twijfelaars die niet meegaan in de staande ovatie recht te krijgen. Er zitten namelijk een paar "weliswaar minieme "dipjes in de voorstelling.

Het eerste kwartier van 'Humans' kent een moordend tempo. De acrobaten smijten zich dan ook. Letterlijk. Tegen de podiumvloer kegelen ze zich. Een behoorlijk destructief kwartier, hoewel de voorstelling poëtisch begint op de tonen van 'I wish I was a mole in the ground' van The Chancey Brothers waarbij we een acrobate zich zien ontpoppen uit een hele boel kleren. Achterwaartse salto's worden uitgevoerd op de vloer, vanop een menselijke toren van twee aan twee hoog staat een acrobate op de hoofden van enkele onder haar, zonder zich voor de rest vast te houden. Nadien zien we een variatie, waarbij ze met de handen op die hoofden ondersteboven zich in evenwicht houdt. Adembenemend, maar het tempo is zo hoog, dat het ene fenomenale na het andere op den duur al snel went en als gewoon overkomt, terwijl het dat voor alle duidelijkheid niet is. Het is het best te vergelijken met vuurwerk dat maar blijft knallen (zoals op Tomorrowland of bij een dj set in het Sportpaleis). In het begin komt dat allemaal erg overweldigend over. Na een tijdje verlang je naar wat meer variatie, wat meer dynamiek tussen rustige momenten en felle.

Die komt er ook in een prachtig duet tussen man en vrouw, over aantrekken, en afstoten. Furieuze momenten versus tedere. Humor zit er in het moment wanneer de Circa-leden hun ellebogen willen likken op de tonen van 'The Impossible Dream', maar daar niet in slagen. Of wanneer ze spelen dat ze elkaar geraakt hebben en theatraal neervallen in verschillende hoeken. Zeker, veel marge hebben de artiesten niet op hun in the round podium en soms sluipt er wel eens een schoonheidsfoutje in de show wanneer iemand de bewegingsruimte van de ander beperkt.

Aan de trapeze zien we een acrobate met één hand aan de stok zich parallel met de trapeze brengen. Luid applaus volgt wanneer ze enkel met haar nek aan het toestel hangt, de handen en benen vrij de lucht in. Het is vooral bij de menselijke torens dat het publiek de adem inhoudt. Wanneer er een van twee hoog gemaakt wordt, een acrobate bovenaan in de armen gehouden wordt en ze gelost wordt zodat ze opgevangen moet worden in de armen van de man die onderaan de toren staat bijvoorbeeld.

Verder zien we iemand crowdsurfen als de acrobaten achter elkaar op een rij staan. Als het goed weer is, is het doorgaans over de koppen lopen op de zomerbar aan de Sloepenweg. Bij 'Humans' wordt er ook letterlijk over de koppen gelopen wanneer een acrobate wandelt over de hoofden van haar collega's die achter elkaar staan. Circa doet er nog een schepje bovenop door de contortioniste van het gezelschap (slangenvrouw) die achterstevoren overhelt, de handen aan de voeten houdt en zo een vierkant vormt, als een dobbelsteen over de hoofden te laten rollen. Verder zien we een duo elkaar bij het middel vastnemen en zo als een samengesteld vierkant

over de bühne rollen. Ook de klassieke pose, waarbij een acrobaat op de handen staat, het lijf en benen parallel met de vloer en een andere in het verlengde ligt, maar dan zonder contact te maken met de grond, toont niet alleen het atletische vermogen maar vooral ook de kracht.

Het gezelschap neemt zijn tijd om te recupereren door wat rond te wandelen op de piste, te tuimelen op en af, en zo een cirkel in het midden te vormen. Dat, samen met de acrobatie aan de drie aerial straps, waar het gezelschap weinig toevoegt aan de gekende acts (inderdaad, het naar beneden tuimelen uit de nok zit er bij), doet ons zo waar heel even naar de klok kijken (onder andere nét een minuut voor het einde).

'Humans' is weliswaar indrukwekkend, maar er mag nog een klein beetje geschraapt worden. Op die manier zal de spanningsboog ook strakker worden, wat de voorstelling alleen maar ten goede zal komen.

< Bert Hertogs >

Alle voorstellingen van 'Humans' in Antwerpen zijn uitverkocht. Hoewel er geen plaats gegarandeerd kan worden, loont het vaak de moeite om je op de wachtlijst ter plekke te plaatsen, een uur voor de voorstelling aanvangt.